

Gierik 28, winter 1990

Thomas Beckett...

vertaald door Marie-Dominique Wiche

COMMENT DIRE

folie-
folie que de -
que de -
comment dire -
folie que de ce -
depuis -
folie depuis ce -
donné -
folie donné ce que de -
vu -
folie vu ce -
ce -
comment dire -
ceci -
ce ceci -
ceci-ci -
tout ce ceci-ci -
folie donné tout ce -
vu -
folie vu tout ce ceci-ci que de -
que de -
comment dire -
voir -
entrevoir -
croire entrevoir -
vouloir croire entrevoir -
folie que de vouloir croire entrevoir quoi -
quoi -
comment dire -
et où -
que de vouloir croire entrevoir quoi où -
où -
comment dire -
là -
là-bas -
loin -
loin là là-bas -
à peine -
loin là là-bas à peine quoi -
quoi -
comment dire -
vu tout ceci -
tout ce ceci-ci -

folie que de voir quoi -
entrevoir -
croire entrevoir -
vouloir croire entrevoir -
loin là là-bas à peine quoi -
folie que d'y vouloir croire entrevoir quoi -
quoi -
comment dire -

comment dire

HOE TE ZEGGEN

waanzin -
waanzin om te -
om te -
hoe te zeggen -
waanzin om dit te -
sinds -
waanzin sinds dit -
gegeven -
waanzin gegeven dit te -
hebben gezien -
waanzin dit te hebben gezien -
dit -
hoe te zeggen -
dit hier -
dit dit hier -
dit hier hier -
al dit dit hier hier -
waanzin gegeven al dit te -
hebben gezien -
waanzin gezien al dit dit hier te -
te -
hoe te zeggen -
zien -
doorzien -
denken te doorzien -
willen denken te doorzien -
waanzin te willen denken te doorzien wat -
wat -
hoe te zeggen -
en waar -
te willen denken te doorzien wat waar -
waar -
hoe te zeggen -
daar -
daarginds -

ver -
ver voorbij daarginds -
vaag -
vaag ver voorbij daarginds wat -
wat -
hoe te zeggen -
dit alles gezien -
al dit dit hier hier -
waan te zien wat -
te doorzien -
denken te doorzien -
willen denken te zien door -
't verre voorbije vage daarginds wat -
waanzin te willen denken er te doorzien wat -
wat -
hoe te zeggen -

hoe te zeggen

Romain John van de Maele

VAN NIEUWPOORT TOT VEURNE

(voor Hedwig Speliers)

Voor het paard dat naar de horizon kijkt
is reeds meer dan een eeuw
geen redding meer mogelijk,
want de sporen in de drukinkt leiden niet
naar een kerktoren (die ooit vuurbaken was?),
of naar een hoeve onder lage lucht.

En ook de vouwkuil van de wolken
is versteend ter ere van een dichter die speelt
tussen woord en duin, in een straat
waarvan de naam gewetensvol gekozen werd.
De gekapte steen in de tuin van zijn buurman
is verlaten, net als het paard, anno 1871.

Maar nog ruikt dit land naar vroomheid
in huizen met brandglasramen
- zelfs zonder duinenabdij -,
want de blauwe steen van Alexander van Veurne
en de beiaardmuziek zijn late getuigen
van leven achter schrale bomen.

De zoute waterkroon rond de boeg van vissersschepen
en de wind die steeds de golven opjaagt
zijn tekens in het gewillige zand
waaraan ik een horizon schrijf,
kleurrijker dan ansichtkaartimpresies.

3 KORTE GEDICHTEN

Dit is mijn woord,
mijn gelooide huid.
Een bewoonbaar oord
voor een stille bruid.

Op de markt voor verwarmde zielen
heb ik mijn oude huid verkocht.
Er waren klanten die knielden,
maar ik rook hun achterdocht.

Vroege haaruitval en slapeloosheid
zijn mijn deel, maar ik adem nog.
Uit dat teveel en uit verbouwereerdheid
put ik woorden voor een overtocht.

Jan Heddebaut

TESTAMENT

(Niet de dood is eerlijk doch het verlangen ernaar)

Ik heb het doel verloren
Zonder het ooit te vinden
Niets kan me nog bekoren
Waarom me aan iets binden

Nog goochel ik met wat woorden
- reutelende slotakkoorden -
Van een moe en verbitterd man
Die 't leven niet meer aan kan

Adieu!

HERFSTMIJMERING

De zwaluwen vergaren
de herfst gaat komen
Een spinnige morgendauw
klit aan kalende bomen

De oude zon schijnt bang
want kijk:
De najaarsdagen leggen
het doodskleed
van de kwijnende zomer
al gereed.

ZONDER WOORDEN

Je
ging
zonder
één woord te zeggen

Ik wens
er niets
aan toe te voegen.

Francis De Preter

MIJN HUIS

Mijn huis staat nergens
Als ik bij jou vandaan kom
regent het. Dan troost mij
die éne dronken boom
die niet van mijn deur wil scheiden.

Ben ik een zaad dat uitgroeit
tot een braam?
Alles wat ik grijp draagt stekels
en jij verbergt je toornig
achter een haag van rozen.

Ik zet mijn huis te koop,
een nummer in een rij ontelbaar.
De omwonenden verbergen mij
in kamers waar de nood het hoogst is
en de telefoon nooit rinkelt.

Jij vindt dit huis zo onbewoonbaar
dat ik er niet nodig ben,
ik zoek jou waar de bomen
staan te treuren in een hoek,
die jij allang bent omgegaan.

IN HET WATER STAREN

In het water staren,
de breekbare goden smeken
niet met lemen voeten
door de kolken waden
de vogels vragen
hun vleugels niet te kwetsen
aan het oppervlak
en mij, spiegelminnaar,
te sparen voor verwarring
in vijvers die het roerend eens zijn
met de regen.

De wind rukt aan mijn schouder -
ik sta op en gooi bloemen
in het beeldig-trage water:
offer dat de porseleinen ogen breekt
van vlinders, kwetsbaar
als wolken in een modderpoel.

DEHORS, AVEC LES LANTERNES

Dehors, avec les lanternes luisantes
il fait chaud, il fait beau ce soir
comme il faisait chaud et beau un soir
à Nice et à Rome où j'étais roi
dans mon royaume de l'amour et de la jeunesse.
Tu n'étais pas là encore,
mais je devinais qu'avant la pleine lune
de ma vie tu sortiras de l'ombre
de ta vie silencieuse.
Depuis que je t'ai vue, ma musique,
ma mélodie, je rentre la nuit
irradié par les lanternes luisantes
à bord de mon bateau ivre.

SIX EPIGRAPHERS ANTIQUES (Claude Debussy)

La musique qui nous attend là,
au fond de la nuit, ah
c'est la musique des Illyriens
aux lyres mélancoliques.
La musique éteinte de l'antiquité
nous revient ce soir,
ce bruit des crotales épouvantant nos oreilles,
c'est le jugement dernier des Sybilles,
Homère qui ne peut dormir
effrayé par le vacarme de nos villes.
Seule la lune surveille le ciel triangulaire
au-dessus de nos têtes ébahies.
Elle comprend ce que nos oreilles entendent,
parmi les étoiles clairsemées
se lisent des poèmes protogrecques
jaillis de ces notes d'un clavier suranné.

LA CHAMBRE DE LA MORT

La chambre de la mort est fermée,
on n'y entre pas, on n'y entre pas encore.
Le ciel est clos, la brume est pâle comme la mort,
on n'y entre pas encore.
Rien n'y bouge, pas un tige qui tremble,
las sont les membres d'un corps
qui colle à la terre épuisée.
Quand elle sortira de sa chambre, ma mort,
quand elle sortira de sa chambre noire,
elle ne me verra pas, éblouie
par l'éclat soudain des vitres, ranimées
par la lumière sanglante du soleil couchant

TUSHI - TAWA - GEDICHTEN

Erik Suls

De Tushi-Tawa is een Oosterse versvorm, die in de negende eeuw van onze tijdrekening veel beoefend werd op de eilanden Rishri-To en Rebin-Jima, een kleine archipel in de Straat van La Pérouse, tegenover de stad Wakkanai op het eiland Hokkaido.

De Tushi-Tawa's horen altijd met vier bij elkaar; vier vormen een Tinok. Soms verzamelt men vier Tinoks van vier, maar nooit méér. In zijn eerste regels geeft de Tushi-Tawa meestal, op zeer eenvoudige wijze, een niet zelden diepzinnige gedachte weer.

Deze wordt gewoonlijk gevolgd door een drievoudige uitroep, waarna vaak, maar niet altijd, een verwijzing komt naar een dier. Twee nieuwe uitroepen, meestal klanknabootsend ten overstaan van het dier uit de vorige versregel, sluiten het geheel af.

Tushi-Tawagedichten zijn gewoonlijk anoniem. Gelet op de archaische taal, waarin ze gesteld zijn - bovendien een lokaal dialect - en op het feit dat ook het geschrift zeer afwijkend is, stelt de vertaling van Tushi-Tawa's grote problemen. Een verkeerd begrepen accent of een foute interpretatie van een lettergreepteken kan de zin van het gedicht grondig doen afwijken, soms helemaal veranderen.

Zo werden, voor één bepaalde Tushi-Tawa, al elf volkomen uiteenlopende vertalingen voor mogelijk gehouden. In een bepaalde versie gaat het om een nogal banaal liefdesgedicht, in een andere prijst een wever de godin, die hem tot een kunstwerk inspireerde.

Maar er is ook een interpretatie in de vorm van een recept voor een geheim middeltje om een verloren potentie terug te winnen. De meest waarschijnlijke versie levert echter de gebruiksaanwijzing op van een bepaald soort kookpot, die gestookt wordt met zachtjes tot zelfontbranding gebrachte faecaliën van jonge kinderen, die uitsluitend gevoed worden met geitemelk en Batsumastroop.

Tenslotte weze nog vermeld dat de vormvoorschriften van de Tushi-Tawa niet bijzonder streng zullen geweest zijn; afwijkingen zijn legio.

Duidelijk komt het in de eerste plaats aan op het scheppen van een stemming die, door het inbrengen van een subtiel, haast onmerkbaar, storend element, heel even verbroken wordt.

EERSTE TINOK

1.

Ik ben maar klein, maar jij, godin,
Jij bent de grootste, groter dan het maïsveld
Van mijn rijke buurman
Hai hai hai
De honden huilen in de regen
How how

2.

Ik zat op een laag stoeltje
En staarde naar de rode maan
Die vol was
Tsai tsai tsai
Een late buffel at een bamboescheut
Geel glinsterden zijn tanden in het maanlicht
Tsráp tsrap

3.

De goede aarde geurt naar wijn
Mij, arme man, gunt men
Geen glas
Glej glej glej
De blauwe zilvervos steelt
Mijn gekuifde haantjes
Kluw kluw

4.

De ruiter op zijn hoge paard
Kijkt op mij neer
Zijn wapenrusting glimt van trots
Mai mai mai
Diep in het hooi verscholen krekels
Lachen hem uit
Srit srit

TWEEDE TINOK

1.

Over de zompige velden
Hangen slierten groene nevels
Ze steken hun armen naar me uit
Weg weg weg
Een waterzwijn baadt plonsend
in een plas
Sko sko

2.

Er ligt een dode man op het erf
Zijn hoofd is van zijn romp gehouwen
Als je goed luistert hoor je dat hij
Niet meer ademt
pfug pfug pfug
Een rat zit aan zijn voet
Te knagen
krk krk

3.

Ik ben voor de godin geen
Geitebok gaan offeren, want
Ik heb niets dan kwaads van haar ervaren
hoej hoej hoej
De geit is blij omdat de bok nog leeft
En ook het bokje kan weer lachen
Meij mej

4.

Het stormt en hagelt om mijn woning
Mij heeft de wind mijn
Liefste weggeroofd
Wee wee wee
Er ligt een merel in mijn tuin
Zwart als de dood
Tt tt

DERDE TINOK

1.

Zand en rotsen op het strand
Dobbelstenen op een gouden tafel
Door een haastige god vergeten
Vaai vaat vaai
Ben jij, lief, soms de meeuw die
Klagend in de branding roept?
Hieu hieu

2.

Stuurloos in de ondergaande zon
Een oude dichter op een zwalpend scheepje
De zon zinkt traag, het schip zinkt snel
Sjwau sjwau sjwau
Op het eiland woont een man met vleugels
Hij kleppert hard,
maar vliegen kan hij niet
Tep tep

3.

Op de muren van de blauwe stad
Staan hoge uitkijktorens
Onbemand en nutteloos
Ts ts ts
Toch is er leven in de straten
Een vriendelijk bruin hondje heet mij welkom
Hif hif

4.

In de verlaten tempel heeft nog
Een godin gewoond. Bij springtij
Baarde zij een kleine gele draak
Choi choi choi
Hij heette Dimitri, want zijn vader
Kwam van over zee uit Ostrov Sachalin
Nda nda

VIERDE TINOK

1.
De vissers van ons eiland zijn maar kleine mensen
Ze varen over zee zo ver vandaan
Dat ze voorbij de horizon verdwijnen
Noh noh noh
Laatst had één in zijn net een god gevangen
Maar god noch visser gingen ooit aan land
Thio thio

2.
Een pauweveer ligt in het zand
En kijkt mij aan met groene ogen
Die mij kwaadaardig dreigen
Fuu fuu fuu
Over het water klinkt de kreet van één die sterft
Ik heb de stem herkend - eens was ze mij vertrouwd
Ahi ahi

3.
Twaalf witte bloemen in broos porselein
Op dunne stengels van goud en brons
Versieren de tuin van het huis in papier
Zie zie zie
Over de brakke vijvers zeuren
Zweremde muggen hun neuzige liedje
Zweu zweu

4.
Het is nu volle maan en méér
En hoogste tijd om te sluiten
En in vrede weer huiswaarts te gaan
Kom kom kom
Een lachende hyena brengt
Al onze geheimen aan het licht
Hayaa hayaa

Eugène Van Itterbeek

POETICA

Gaan tot de uiterste grens van de emotie
Gaan tot de uiterste grens van de expressie
Gaan tot de uiterste grens van het bewustzijn van de emotie
Gaan tot de uiterste grens van het bewustzijn van de expressie
Gaan tot de uiterste grens van het bewustzijn van de expressie van de emotie
Gaan tot de uiterste grens van het bewustzijn van de emotie van de expressie
Gaan tot de uiterste emotie in de nacht van de expressie
Gaan tot de uiterste emotie in de klaarte van de expressie
Gaan tot de uiterste klaarte in de nacht van de emotie
Gaan tot de uiterste klaarte in de nacht van de expressie
Gaan tot de uiterste klaarte in de nacht van de expressie van de emotie
Gaan tot de uiterste klaarte in de nacht van de emotie van de expressie

Gaan tot de uiterste expressie van de emotie van de nacht
Gaan tot de uiterste expressie van de emotie van de klaarte
Gaan tot de uiterste klaarte van de nacht
Gaan tot in de nacht van de uiterste klaarte
Gaan tot in de nacht van het uiterste
Gaan tot in de klaarte van het uiterste

Gaan tot waar de klaarte nacht wordt in de nacht van het uiterste
Gaan tot waar de nacht klaarte wordt in de klaarte van het uiterste
Gaan tot waar de dag en de nacht elkaar vinden in het uiterste van de expressie
Gaan tot waar de dag en de nacht elkaar vinden in de uiterste emotie
Gaan tot waar de dag en de nacht elkaar verliezen
Gaan tot waar de uiterste emotie een einde maakt aan de dag en de nacht
Gaan tot waar de dag een einde maakt aan alle emotie
Gaan tot waar de nacht een einde maakt aan alle expressie
Gaan tot waar er geen emotie noch expressie meer is
Gaan tot waar er geen dag noch nacht meer is
Gaan waar er niets meer is dan het uiterste
Gaan naar het uiterste niets
Gaan naar de klaarste. nacht van het niets
Gaan naar de nacht van de uiterste klaarte
Gaan waar er geen uiterste meer is en geen niets

Eric Rosseel

Als Kain stond ik op

Als Kain stond ik op,
en onder Uw ogen, in het open veld,
sloeg ik hem dood,
en vernielde zijn werk.

Want voor U was mijn offer tevergeefs.

En met zijn werk
doofde ik ook Uw adem uit
en Uw vlam die brandde in mijn hart.

Nu loop ik vooraan in de optocht
heb ik mij de vrijheid veroverd
de natuur te pollueren
om zelf van binnen
rein te zijn en zuiver.

En herkende U mij niet,
in het kleine vuur, le petit mort,
heb ik mij verzoend met mijn haat
temidden van muziek en kleurenbeelden
en een mens van de tweede rang.

Mijn liefste Kain,
in jouw handen beveel ik mijn geest
jouw handen die metalen kraken
en de Indianen uit hun oerwoud jagen.

Hoe kan ik liefhebben
U die dood is
en Uw dood op de muur heeft gekalkt.
Te lang is mijn hart gebroken
omdat ik mijn tong zwijgend hield.

Leve de ingenieur in mij
die het heeft gehaald
de schepenbouwer, de gesmede glimlach,
het gefloten lied,
het gebrouwen bier,
de snelle rijder over 's lands wegen,
steeds een stap vooruit op mezelf.

Steeds daar waar ik nog niet ben
en daar waar ik niet meer ben.

Kan ik verschijnen
en oprukken, in een oorlog die geen oorlog is,
post vatten
temidden je ogen
opengegooid
als de begeerte van je lijf.

Christian Maurer

ON ME PENSE

Man denkt mich: fand Rimbaud.
Ich denke nicht mehr an das.
Man sucht mich überall
ich werde nicht gefunden.
Man denkt mich irgendwo.
Ich denke irgendwas.
In den verlorenen Stunden
nach dem Sündenfall
hat sich das Selbst wie ein Segel gebläht
als es vom Apfel gegessen hatte:
War keine Erkenntnis darin:
Es wurde nur Zweifel gesät
und neu ein Baum
der trug die Frucht:
Ich denke: also: Ich bin.
Man vergisst mich:
Ich kann es nicht mehr vergessen.
Ich habe den Apfel geschluckt
und wurde von der Schlange gefressen.

ON ME PENSE

Men denkt mij, vond Rimbaud.
Ik denk er niet meer aan.
Men zoekt mij overal
ik word niet gevonden.
Men denkt mij ergens.
Ik denk iets.
In de verloren uren
na de zondeval
toen het van de appel had gegeten
heeft zich het zelf als een zeil opgebald:
Er was geen inzicht:
Er werd slechts twijfel gezaaid
en nieuw een boom
die vruchten droeg:
Ik denk: dus: ik ben.
Men vergeet mij:
Ik kan het niet meer vergeten.
Ik heb in de appel gebeten
en werd door de slang opgevreten.

(vertaling Annmarie Sauer - 29/10/90)

Annie Reniers

het geheim komt om de hoek kijken
zodra het nieuwe in het volle licht
gedachtenstreep omdat dit laatste aangetrokken
zogezegd door de bewarende verberging nog heel wat
in reserve houdt meteen
zullen we vernemen gedachtenstreep hoe iemand
kan zwijgen wanneer het volle licht hem in zijn
ban zogezegd houdt dan wordt er naar het einde toe
begonnen met het opslaan van plaatsen voor
het geheim van de verberging gedachtenstreep
dubbel punt opslagplaatsen voor het geheim
nochtans in één oogopslag zogezegd
kenbaar voor wie ten eerste goed kijkt met
halfgesloten ogen en ten tweede de sleutel heeft
voor het goed sluiten van het geheim
gedachtenstreep een geheime toegang tot de
bergplaats waar de voorraad te behoeden
lichtinvallen van het nieuwe afgesloten werd
met zoveel woorden als het zwijgen kon bevatten
zogezegd hoewel dit uitlekt en dan gedachtenstreep
een afslag kent van je welste dus met het oog
op de bewaring zou het dichtvallen van
elke uitlokking behoorlijk goed uitvallen
en vrij snel een duurzaam resultaat gedachtenstreep
voor wie tussen de regels kan kijken

het ingewikkelde wordt uitgelegd in het lang en het breed
maar vlucht in een wolk die de eenvoudige druppels
in de hand houdt zodra de wind zal zwijgen zal de inkt
ook drogen én de voet in zijn winterwol wenst de ruimte
te doorkruisen met veren aan zijn warmte gebonden
een hulpkreet opgevangen in het ruisen
komt terug als geboden hulp met woord en daad vandaag
alsof de kreet verder dan de oren uit de ruimte een
balsem zou ontvangen over jaren gespaard en opgeslagen
zodra de gong dan druppels uitzendt is het uur van
verlossing nabij het uitgelegde komt vooraf gevolgd door
het nagelatene dat de geest van opgespaard gif zal ontdoen
verder het wenkende dat nu vandaag de schoonheidsdruppels
zal uitdelen in de hand gehouden en gevouwen om te worden geopenbaard

Deen Engels

KOOS

liefkoos me nu
allen tezamen
vlak voor mijn dood
brekend in de stilte
heb ik voor 't eerst
liefde genoeg
kussen genoeg
vrede teveel
voor jullie samen
liefkoos me nu
vlak voor het amen

MOEITE

mijn ideaal is
als ik eerlijk ben
nog luier dan ikzelf.

ik heb mijn ideaal gevraagd
wat doe je
eigenlijk het liefste?

mijn ideaal nam zelfs
de moeite niet
een antwoord te bedenken.

het draaide zich eens om
zodat de zon
de andere kant kon bakken.

KOORD

beweend berouwd
en weer misdaan
wat is er allemaal misgegaan
de geest wil best
maar de ruggegraat
de ruggegraat is veel te slap
dus neem een koord met knopen
en sla je rug
en sla hem open
zoals de oude monniken
van benediktus
dominikus en franciskus

Jan Gloudemans

WIE U BEMINT

wie u bemint zal slechts zichzelf vergeten
want met de geladenheid van tedere gebaren
betasten mijn vragende vingers voorzichtig
na de verrukking van uitgesponnen passies
het nagelaten handschrift op uw bedauwde huid
en ik herlees als een blinde bedelaar
het sprookjesboek der lijfelijke tekens met
onuitwisbare sporen als zilvermos op steen

zo herken ik in mijn ontvelde waardigheid
voorbij de schaamte van het lichteloos bestaan
het spiegelbeeld van wie ik dacht te zijn
door uw niet aflatende blijde overgave
verliest de schijn zijn werkelijkheid:
ik word herboren
en nimmer zal hierna nog iets hetzelfde zijn

DENKEN AAN ISRAEL

drijvend in een dode zee vol leven
tussen waaierend venushaar en nesten van zout
ik getuige van het blauwe openbloeien
der woestijn van de vergane steden
de kreten van de massada nauwelijks verstomd
geuren beheersen de geschiedenis van mirre
van wierook zweet en mateloze pijn

de geduldige stenen van de muur der vragen
kennen de bedelaar met de gehavende ogen
hij zag het licht het was te fel
zoals de haat die rondwaart in de stad
en overal gloeit tot in de kinderoogen

het malle wijf op de via dolorosa verwenst
mij ongelovige vreemde in bijbelse woorden
blauwe soldeniers zij dobbelen doelloos
niet om een kleed maar om het spel
dat met hogere inzet nog gespeeld wordt
in jeruzalem tussen tempel en minaret

Rose Vandewalle

SAINT-AMOUR (HANDLEIDING)

Je schrijft het te kras
staccato niet zangerig genoeg
je schrijft het te spreektaal
al schrijf je met messen zo vlijmend en scherp
kijk eens naar klaas hoe die jongleert
klinkend en klotsend taal manoeuvreert
of neem eens die andere hoe heet ie alweer
die groot werd want dood werd
of kijk schrijf zoals ik
(met lippen die lispelen
hoe anderen aanmodderen)
ach nee, probeer 't best met je borsten
met je vingers aktiveer je vanzelf wel de zinnen
zó schrijf je het lekkerst de taal van het minnen

Zeg mij, wat is er met uw blik gebeurd?
U kijkt zo dwars doorheen.
Zo ijzig koud maar vastberaden.
Voelt U zich soms niet wel?
Of bent U slechts verdwaald?

Niets aan de hand, zegt U?
En moet ik je uit de weg?
Geen tijd om stil te staan?
Is dit een wielervedstrijd soms?
Zo gehaaid om eerst te arriveren?

Niet meer de melodieën
van vroeger kan ik zingen
zoals bijvoorbeeld O, Suzanna
want zovele malen beetgenomen
vals voor waarheid aangenomen
telkens weer beroerd
en al wat nu pas bloot komt
zich nu eerst van zijn verf ontdoet
daarom zingen kan ik niet
want Suzanna, van al
die wonderschone dromen
blijft er ach zo weinig over

Wim Meewis

TRANSLATIE

1.

Ooit kon het niet langer
je weet wel wat ik bedoel
dus staan we nu hier

hic et nunc

de aflossing van de middeleeuwse wacht

dort und jemals

en wat het voortbracht,
meer kaas voor anderen
en minder franje,

hoge woorden in het laagland
waar sneeuw spoedig vergeelt -

ooit, het was net iets vroeger,
en je wist ook toen van wanten
alsof het ikgevoel er niet bij hoorde,
uitgetest als een halogeenlamp
in een voorhistorische kuil
met gebeente en silex

'*wo warst du*' werd gevraagd
de neanderthaler echode 'doe'
lachte als een mongooltje lacht
's nachts als alles stil is
en het zich afvraagt
of het nu al gisteren zou zijn.

2.

Zodra je het wist
groef je ze verder op,
een menigte vingerkootjes
handbotjes
die ooit perfect bewogen,
grepen, aaiden, moordden.

Daar lagen ze
op de schop van een boer
die er de resten van een kat in zag
een staart en de pootjes

alles ist Worst

de mens het doelwit
van een verblindende
stralende toekomst
die alle verschillen
toch maar uitwist.

3.

Over de rand

als je kijkt
zie je eerst niets

Het Niets van je netvlies
als vacuüm waaraan je denkt
wordt eensklaps vloeistof
olieachtig - heel helder
zodat je toch nog kijkt
en merkt
dat het bedrog ervan,
geen trompe l'oeil,
je lokt, behaagt,
ontzet als een belegerde.

Zo wil je meer
je leden dompelen
in hel milde vocht
dat er niet is.

4.

Het teveel
in de ooghoeken
waargenomen

fladderende vlaggen
het wasgoed van de natie

het gebrek aan soberheid
dat ook de knieën belast.

Niemand leest de verwijzingen
naar upper ten en underdog.

Net of het al gebeurd is
de grote verzoening
terwijl de explosie
nu op weg is naar Super Nova.

5.

Klein en stil
een dode wezel
in de handpalm van wie veel wil
en zwijgt vermoord
om het zwijgen van het elan

le grand écart
is niet voor morgen

er schort wat aan de media

het gebogen hoofd in de stilte
en geen storm die komt.

Alleen het glas water
en je stoot het om.

6.

Nog was je niet klaar
en er wachtten al andere talen
getaand en gevlochten
spierbundels
die van je tong
medezeggenschap verlangden
terwijl je alleen maar wilde spreken
net iets te lang wellicht
maar als een teken van leven
dat je stilstand ver overtrof,
tot diep in je voetstuk
van oerbeton.

7.

Hoe dit kan
vanuit je zit-ligstand
een veroveringstocht
in de donkere kamer
waar je de scherpe hoeken eraf stoot.
Een danser in het net
gevangen en beneveld
ertoe gebracht
met pols en hand
te denken
in choreografische termen
ter grootte van een bladspiegel.

8.

Je leert het nog
ooit een panorama
en of dat dan`'...
Weet het maar niet
veel beter is het
te zwaaien, te buigen,
te bewegen
niet op te houden met roepen
voor je antwoord krijgt -
ook kelders echoën soms.

Of steek je woordjes in een fles
en gooi ze in zee,
reken op de dyslexie van een visser
om je tekst te kaken.

Werner Pauwels

FANTAISIE IMPROMPTU 13.

Krakatoa is een venster op de kosmos
In het begin was er vuur en lava
Dan heeft een krater zoveel water opgeslokt
Dat hij zich niet meer keren kon noch draaien
En een verlaten eiland werd zo koud en kaal
Dat glas vroeg of laat moest worden uitgevonden
Het werd te laat om binnenskamers
Wat men Japanse Nihongakunst zou kunnen noemen
In te lijsten en beveiligen voor het spiedend oog
Van vogels vliedend in een spoor van uitwerpselen.

NEGENDE EN LAATSTE BRIEF VAN DE BRUGDRAAIER 1/3

Bij het klimmen krom ik de rug
En buig het hoofd voor de wind
Mijn voorhoofd is beregend en bezweet
Ik weet langs deze dijken notelaars
En heb bemind doch diep in buik en ingewanden
Leeft het besef van het verlies van zoveel
Wilde haren bomen gerooid om de vervlakking
Gestalte te geven ook het kerkhof is verdwenen
Kapelletjes de hoogste toren fraai hersteld
Het Schippershuis werd herbevolkt ik neem de benen

NEGENDE EN LAATSTE BRIEF VAN DE BRUGDRAAIER 2/3

Om ze onder mijn armen te nemen
En te vluchten ver van hier
Mijn sloepje zonk het aanlegsteigertje
Verrot samen met het water van de stad
Afkomstig samen met de verdwenen zwanen
Op oude spiegels onder bewolkte luchten
Ik krom de rug en strek mijn poten
Als een wild dier om naar de einder
Door te stoten gekneveld geketend kerkers
Verwensend als de dood

NEGENDE EN LAATSTE BRIEF VAN BRUGDRAAIER 3/3

De kleur van bloed is rood
Ik houd haar voor mijn ogen
Die sidderende glinstering als

Van smeltende sneeuw die van bergen komt
Gerezen om Forellen te bevroeren met open
Ogen en kieuwen zij vernieuwen met Helderheid

De oude glans van gesteente het diepe groen
Van waterkers de roze romigheid van tepels
Waar een wicht onder ligt vredig ingeslapen

Als een ei-gaaf gedicht.

André Sarmate

'NUNC DIMITTIS...'

Ma mort
 propement dite
n'existe pas
 pour moi!
Si tu insistes
un peu:
à ma dernière heure
n'est-ce pas Dieu
 qui meurt
de s'être imaginé
 que j'existe?
Serviteur!

L'INCROYABLE

Mon Dieu ...l'Incroyable!
Ma vie ...la Merveilleuse!
Ma mort ...la Ridicule
qui se pavane en infante
devant mes yeux en cristal
restés écarquillés
dans l'adieu théâtral
du chapeau dernier cri
jeté dans la scène finale
lorsque le rideau tombe
dans une salle vide
sur la vie...merveilleuse
et la mort ridicule

Mon Dieu qui le crois
précieux
 voire indispensable
ce n'est pas le singe
l'arbre
le vent
la mer ou le sable
mais l'Homme qui te nomme
et sans le Verbe tu es ...
incroyable!

'T IS NIKS

Je ne mange mie
je ne bois goutte
je ne marche pas
j'ai ce génie
je nie
et je renie
mon *nitchévo*
est devenu *'t is niks*
je suis fou à nier
un nègre en négatif
qui refuse de dire oui
même si *niet* signifie
aussi *mais* si
et se contredit
à ne pas affirmer
qu'enfin
 il n'y a
 plus rien.'

LA MER INTERIEURE

Je voudrais te le jurer
que je n'irai pas me noyer
dans les 15 litres d'eau salée
de ma mer intérieure...

Tu me dis; "*A la bonheur!*"

.. ni me casser la tête
contre le mur des cabinets
couvert de doigts merdeux
et de graffiti obscènes.

Tu me dis: "*C'est pas la peine!*"

N'ai -je entrepris ce voyage
que pour franchir à mon âge
Critique
les frontières chimiques
de la vie?.

Tu me dis: "*Quel gâchis.*"

A QUIA

Avant de quitter ce monde
de tulipes roses
de homards à l'américaine
de dessous de dentelles
et autres bagatelles
j'aurais voulu vous dire...
mais quoi ?
Les corbeaux croassent:
"Pourquoi? Pourquoi?
Auschwitz? Hiroshima ? ""
Et je reste à quia!